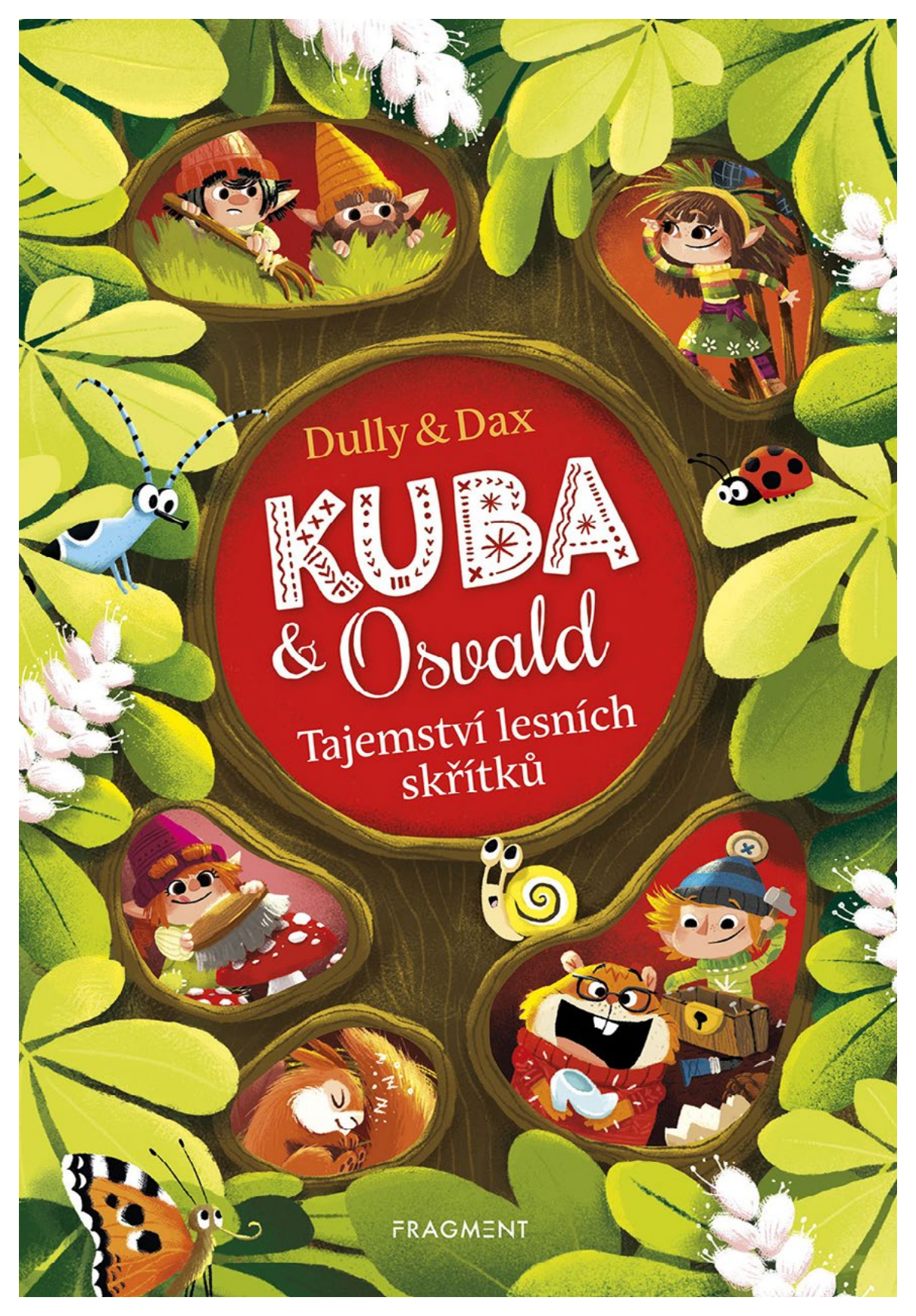

Dully & Dax

KUBA & Osvald

Tajemství lesních
skřítků

FRAGMENT

Kuba & Osvald

Tajemství lesních skřítků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Eva Daxová

Kuba & Osvald – Tajemství lesních skřítků – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KUBA & Oswald

Tajemství lesních skřítků

Eva Daxová

Ilustrace Sabine Dullyová

FRAGMENT

Prolog

Víte, kde bydlí skřítkci?

Nejspíš si teď myslíte, že žijí někde daleko od nás lidí.
Velmi daleko, kde je nikdo nikdy nenajde.

Ale to není pravda.

Skřítkci se totiž vyskytují přímo mezi námi. V rušném velkoměstě i na nejpustějším ostrově.

Jako děti chodí do školy stejně jako vy nebo já a učí se všechno, co musí vědět coby domácí skřítkci nebo stájoví skřítkci nebo lodní skřítkci nebo zahradní skřítkci nebo prostě ti skřítkci, kterými se chtějí v budoucnu stát.

A potom se vydají do světa a dělají ho tak nějak o trochu hezčí. Domácí skřítkci se starají o to, aby se i z nejprostšího obydlí stal útulný domov. Zahradní skřítkci proměňují neúrodné zahrady v kvetoucí oázy tím, že pomáhají květinám v šíření jejich semínek nebo že je přesadí, když potřebují víc slunce.

A dále také existuje celá řada lesních skřítků, kteří se starají o nejrůznější stromy, rostliny a zvířata.

Musíte vědět, že lesní skřítkci se vyskytují jen v hlubokých lesích. Tam bydlí společně v prastarých, bohatě rozvětvených stromech plných maličkých světniček.

Jejich světničky jsou ukryté za skřítkčími dvířky. A to je také dobře, protože většina lidí si skřítkčích dvířek vůbec nevšimne, jako by tam ani nebyla.

Není se proto čemu divit, pokud jste žádného lesního skřítku ještě neviděli. Ale možná jste jednou třeba zahlédli kapradí, které se třáslo nebo trochu vrtělo – dost možná pod ním právě nějaký lesní skřítek seděl.

Určitě jste už také alespoň jednou byli v poskřítkčeném lese – v lese, ve kterém jste se cítili prostě dobře. Ve kterém slunce prosvítalo korunami stromů obzvláště přátelsky, listí zářilo úchvatnými barvami a příjemně ševalilo. A ve kterém byl mech tak hebce zelený, jako by byl právě před chvílí vykartáčovaný (a to také patrně byl!).

Jiné lesy se naopak zdají být spíše potemnělé a vlhké. Je to tam cítit zatuchle a větve strašidelně praskají do ticha, když na ně někdo stoupne. Tam se člověk cítí tak nějak sám.

Víte, v čem je rozdíl? V takových lesích totiž nebydlí žádní lesní skřítkci.

V našem příběhu poznáme skřítky z kaštanového lesa. Vše ale začíná o pár kilometrů severněji, v krásném poskřítkčeném dřevěném domku,

který se jmenuje „dům Letní vánek“.

Kapitola 1 **Tajemný host**

Daleko na sever přišlo léto. Tam, kde jsou domy barevnější než kdekoliv jinde na světě. Kde jsou jezera modřejší a břízy se zdají být bělejší.

V zahradě domu Letní vánek poletovali motýli nad zářivými trsy kopretin. Růže a šeríky voněly jako o závod a šťavnaté borůvky se zdály čekat jen na to, až se domácí skřítek Jakub nebo jeho kamarád křeček Osvald zvednou ze své piknikové deky, aby je konečně utrhli.

Lidé, kterým tento dřevěný domek patřil, se rozhodli strávit prázdniny kdesi na jihu. Kuba si sice pevně předsevzal, že bude místnosti každodenně udržovat tak poskřítkčené, jak jen to bude možné, ale stále mu zbýval ještě nějaký volný čas, aby mohl s Osvaldem ležet na trávniku a pozorovat malé skupinky mráček na cestě modrou oblohou.

Byly to překrásné dny.

„Vstávejte, vy lenoši. Jdeme sklízet!“ Rozárka, skřítků slečna, která se v domě Letní váněk starala o zahradu, byla jako obvykle celá od hlíny a písku.

Ve vlasech dnes měla světle modrý květ slézu. Jen s námahou držela v rukách věž z náprstků, která se povážlivě nakláněla. Přeslapovala střídavě nalevo a napravo, aby udržela rovnováhu. Její tři myšky Tuff, Taff a Knuff poskakovaly radostně okolo.

„Chci vařit marmeládu,“ oznámila Rozárka. „Takže si vezměte každý jeden náprstek a pomozte mi sbírat.“ Ostružiny byly již černočerné a borůvky byly tak zralé, že skoro praskaly. To nemohla Rozárka snést. Raději by vařila marmeládu do úplného vyčerpání, než aby nechala sladoučké plody neotřhané.

Kuba často tvrdil, že Róza má více soucitu s rostlinami než s jinými živými tvory – ale to byl samozřejmě nesmysl.

Osvald krátce zamžoural a potom si řekl, že bude dělat, jako by nic neslyšel. Pro jistotu se rozhodl předstírat spánek a začal hlasitě chrápat.

Kuba na rozdíl od něj hned vyskočil, aby si od své kamarádky vzal několik náprstků. Róza netrpělivě přeslapovala. „Osvalde – no tak, pojď už! Ve třech toho zvládneme mnohem víc.“

Aniž by otevřel oči, strčil si Osvald jednu z tlapek do své naducané křeččí tváře a vytáhl odtamtud na kaši změklou borůvku. „Já už mám!“ zavolal. „Ale děkuji!“

Požitkářsky slízal zbytky borůvky ze své tlapky a začal chrápat ještě hlasitěji.

Kuba se naklonil k Rozárce a zašeptal: „Jen ho nech. Bez něj budeme stejně rychlejší.“ To bylo jasné i Róze, a tak se oba vydali k ovocným keřům. Jejich větve byly obsypané ovocem a skláněly se skoro až k zemi.

„Nejvyšší čas je sklidit,“ prohlásila Rozárka. Kuba vyzkoušel pevnost nejnižší větvičky. „Mohl bych vylézt nahoru,“ navrhnul, „tam plody otrhám a ty je chytíš do náprstku.“

Rozárka přikývla. „To je výborný nápad! Tak budeme za minutku hotoví.“ Někdy jí přišlo stále ještě nezvyklé, že už nemusí dělat všechno sama – tak jako dřív, když byla ještě osamělý zahradní skřítek v obrovském kuse lesa.

Při té myšlence se usmála a zrovna si chtěla vzít jeden náprstek ze své věže, když se najednou zarazila. Z ničeho nic zmizelo slunce a Róza náhle stála ve stínu. Osvald vydal pronikavý výkřik, skočil šipku pod rozložitý keř a schoval se pod jeho listy. Rozárka se zděšeně rozhlédla okolo. Také Tuff, Taff a Knuff zmizeli ve křoví. Kuba ukázal třesoucí se rukou na nebe. Těsně nad nimi plachtilo obrovské káně.

Róza krátce vykřikla a vrhla se ke svým myškám. V ten moment se káně otočilo a neslyšně začalo odlétat pryč.

„Zvláštní,“ prohlásil Kuba. „Proč letělo tak nízko? A jen nad naší zahradou?“

Osvald opatrně vykoukl zpoza svého listu. „Zvláštní?“ zvolal popuzeně a energicky si vyklepával písek z kožichu. „Co na tom má být zvláštního?“ S tlapkami ve vzduchu si to namířil ke Kubovi a Róze. „To káně hledalo MĚ! Jsem pro něj tučná kořist!“ pohladil si křeček tlusté břicho.

Rozárka uklidňovala své myšky, hladila je po srsti a pro jistotu je poslala ještě o trochu hlouběji do křoví. Potom zatahala Kubu za rukáv. „Pojď, budeme pokračovat.“ Práce pro ni vždycky byla nejlepší rozptýlení. Chytila se jedné z větviček a obratně vylezla nahoru po lístcích. Osvald rozpráhl dramaticky packy směrem k obloze. „Jen se na mě podívejte – jsem přímo zrozený pro to stát se svačinou!“

Kuba se zachichotal. „Svačina s ovocnou náplní!“ Hodil na Osvalda ostružinu, která přistála přesně v doširoka otevřeném puse. Na moment vypadal křeček zmateně –

a vzápětí mlaskavě požádal o další. Rozárka se rozesmála. Předtím, než se nastěhovala do zahrady u domu Letní vánek, mluvila dlouho jen se svými rostlinami.

A samozřejmě s Tuffem, Taffem a Knuffem. Ale s Kubou a Osvaldem mohla lenořit, sbírat ovoce, pěstovat květiny a vařit marmeládu nebo prostě jenom blbnout. Tahle zahrada se stala jejím domovem a ona by nechtěla žít nikde jinde. PLESK! V ten moment se jí na obličej rozplácla přezrálá borůvka. „Trefa!“ zajásal Osvald. Rozárka si protřela oči, zatímco Kuba si udělal prak a poslal jednu borůvku Osvaldovým směrem. Velmi brzy létaly borůvky křížem krážem zahradou a všichni tři kamarádi se smáli, až je z toho bolela břicha. Když už měli dost borůvkové bitvy, vyšplhali na okraj sudu s dešťovou vodou, umyli se v chladné vodě a potom nechali slunce, aby je opět usušilo.

Později sklidili Rozárka s Kubou ještě sedm plných náprstků borůvek, zatímco Osvald, najedený a čistý, se rozvalil na slunci.

V zahradě domu Letní vánek byl toho odpoledne hotový ráj.

Nebylo se co divit, že si brzy nikdo už ani nevzpomněl na káně, které kroužilo tak zvláště nízko nad nimi.

Kapitola 2

Návštěva pro Rozárku

Další ráno začalo zděšením. Rozárka si pro dnešní noc našla pohodlné místo v koruně stromu. Jako obvykle spala nejraději pod širým nebem, přikrytá listy a zahříváná Tuffem, Taffem a Knuffem, kteří jí leželi na břiše nebo u nohou. Zrovna se jí zdál nádherný sen, ve kterém stála uprostřed záhonu vonících růží. Ze země vyrůstaly stále nové růže... a byly čím dál krásnější. Když vtom se najednou stonky růží pohnuly, země pod nimi se zatřásla a...

Róza vyskočila a zmateně se rozhlížela okolo. U jejích nohou se opravdu něco třásl. Byli to Tuff, Taff a Knuff, kteří se třásli strachy a hledali u ní pomoc. Rozárčin instinkt nezklamal. Škvírou v listí nad nimi se podívala nahoru k obloze. To káně! Znovu plachtilo tak nízko nad zemí. Róza rychle Tuffa a Taffa zakryla listy a Knuffa schovala za svými pokrčenými koleny.

Kdybych tak jenom měla Kubův prak, pomyslela si. Nebo něco, čím bych mohla hodit. To bych tomu dravci dala co proto, aby nechal moje ubohé malé myšky na pokoji.

Jako by káně umělo číst její myšlenky, znovu se obrátilo, tak náhle a nečekaně jako předešlého dne. Róza a její myšky slezly ze stromu dolů a běžely do domu.

„Bylo tu znovu,“ volala Róza, zatímco vbíhala do kuchyně a zamířila přímo do myší díry, kde společně bydleli Kuba s Osvaldem. Tuff a Taff poskakovali rozrušeně kolem a maličký Knuff vyskočil Róze do náruče. Kuba se okamžitě probudil, zatímco Osvald si ještě unaveně mnul oči. Tuff a Taff vlezli k němu, do vyhřáté pantofle, ve které spal.

„Tentokrát letělo ještě níž,“ řekla Rozárka, zatímco hladila po srsti Knuffa, který se stále ještě trásl. Kuba

zalovil ve svém ranečku, do kterého si ukládal všechny nezbytnosti, a vytáhl prak.

O chvíli později se už prodíral vysokou trávou až k jabloním v zadní části zahrady.

Vylezl na nejvyšší strom a vyškrábal se až úplně nahoru. Ve vycházejícím slunci se rozhlížel na všechny světové strany – na sever, na jih, na západ i na východ.

Ale po káněti nebylo nikde ani stopy.

„Vidíš něco?“ zavolala na něj ze země Rozárka.

„Vidím toho spoustu!“ zavolal Kuba zpátky. A opravdu to tak myslel – tady shora měl fantastický výhled na Rozárčinu zahradu. V každém ročním období tu něco kvetlo, a teď v létě se z ní linuly nádherné vůně. „Ale to káně je pryč. Věř mi: To se jen tak nevrátí,“ tvrdil Kuba optimisticky, protože věděl, jak moc se Róza bojí o své myšky.

Ovšem Kuba se velmi mýlil. Nepříjemné návštěvy káněte přibývaly. Brzy se už objevovalo několikrát denně. Když Rozárka míchala kopřivový nálev, aby ochránila růže před mšicemi, usadil se dravec ve staré bříze přímo nad ní. Když seděla ve větvích jednoho z ovocných stromů, aby mu ošetřila kůru tam, kde do ní datel ťukal až moc divoce, proletělo káně tak blízko, že viděla zahnuté pařáty na jeho

nohou. A když stěhovala vosí hnízdo ze střechy terasy do rozmarýnového keře za zahradní domek, zůstávalo káně celou dobu na dohled. Ať už ale bylo sebeblíž, nikdy se nepokusilo Rozárku nebo její kamarády ani v nejmenším napadnout.

„Co jenom může chtít?“ přemýšlel Kuba jednoho odpoledne, kdy pomáhal Róze sázet sedmikrásy. Rozárka se domnívala, že na poskříťčenou zahradu patří zejména kvítky, které mají obzvláště tlustý stonek, aby bylo pro děti jednodušší plést z nich věnečky. Rozárka právě dělala prstem díрку do země, když vtom padl na trávník opět stín.

A tentokrát se káně řítilo střemhlavým letem přímo na Kubu. Skřítek se okamžitě vrhnul k zemi a ruce si zkřížil nad hlavou jako ochranu. Pták byl teď docela blízko, nohy měl natažené, drápy od sebe. Kuba se stočil do klubíčka a zavřel oči. Napadlo ho, že jeho srdce bije tak divoce, že by ho snad musel slyšet i člověk, kdyby tady nějaký byl.

Potom ucítil, že dravec přistál v trávě těsně vedle něj. Opatrně zamžoural očima.

Nic se nestalo.

Káně nechtylo ani jeho, ani Rózu. Zdálo se, že ho nezajímají dokonce ani Rozárčiny myšky, které dováděly nedaleko. Kuba zmateně pozoroval, jak se ze zad ptáka

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kuba & Osvald - Tajemství lesních skřítků.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.